Ας σκεφτούμε κάτι μόνοι μας, επιτέλους!

written by Δημήτρης Λεβέντης | 10.01.2021

Παρατηρώντας τις γιγάντιες πλαστικές κούκλες στο τρίστρατο της Αγιάς Σοφιάς, που υποθέτω παριστάνουν ουσάρους της Δανέζικης (;) βασιλικής φρουράς, συλλογιζόμουν πως αυτό το φαινόμενο με την αγγλοσαξωνική παραφιλολογία του Σάντα Κλάους -όπως παρουσιάζεται σήμερα- επεκτείνεται πλέον και με άλλες μορφές ηρώων παραμυθιών που περιοδικά σκάνε στον τόπο μας έτσι απλά γιατί εμείς δεν μπορούμε να αρθρώσουμε ή να επιχειρήσουμε κάτι που να μην επιβάλλεται από τη νικήτρια ιδεολογία.

Η χριστουγεννιάτικη κερδοσκοπική επιχείρηση κυριαρχείται από την αφήγηση του Σάντα Κλάους που ο αστικός μύθος θέλει την περσόνα να επιβάλλεται από την Κόκα Κόλα που χρησιμοποίησε τη φιγούρα με την οριστική μορφή του στις διαφημίσεις της από το 1931, όπου πίνει coca-cola μέσα σε ένα πολυκατάστημα ανάμεσα σε πλήθος κόσμου, εικόνα που σχεδίασε ο Fred Nast.

Η σημερινή μορφή του Άη Βασίλη έγινε δημοφιλής με το ποίημα «A Visit from St. Nicholas» (Μια επίσκεψη από τον Άγιο Νικόλαο) που δημοσιεύτηκε το 1823.

Η οπτικοποιημένη εκδοχή πρωτοεμφανίστηκε στο περιοδικό «Harper’s Weekly» το

1863. Η White Rock Beverages ήταν μια εταιρία αναψυκτικών που τον χρησιμοποίησε το 1915 για να πουλήσει μεταλλικό νερό, και το 1923 τζίντζερ-έιλ.

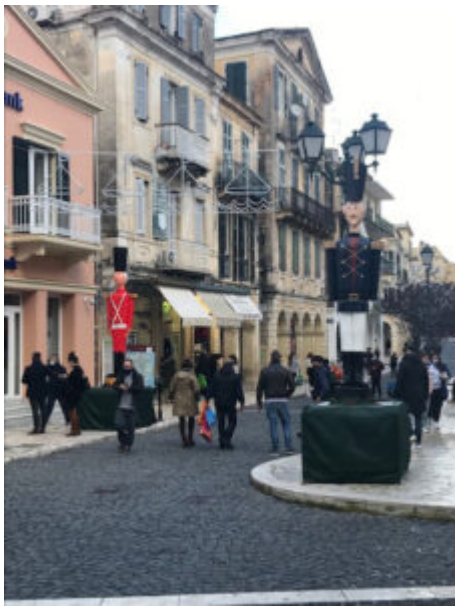
Ο Σάντα εμφανιζόταν σε περιοδικά όπως το Saturday Evening Post, με τη μορφή που του είχε δώσει τότε ο Thomas Nast. Στην συνέχεια, το 1930, ο Σάντα πίνει coca-cola μέσα σε ένα πολυκατάστημα ανάμεσα σε πλήθος κόσμου, εικόνα που σχεδίασε ο Fred Nast.

Στο σημείο αυτό, πρέπει να σημειωθεί πως ο τελευταίος ζωγράφιζε τον Άγιο Βασίλη για 30 συνεχόμενα χρόνια και ενώ στην αρχή τα ρούχα του ήταν περισσότερο σε αποχρώσεις του καφέ, μέσα στα επόμενα σχέδια η ενδυμασία του έγινε κόκκινη όπως τα χρώματα της εταιρείας.

Επομένως, καταρρίπτεται ο μύθος που θέλει τον Άγιο Βασίλη ανέκαθεν να φοράει κόκκινα ρούχα, γιατί πριν τον Σάντα υπήρχε ο βρεττανικός Father Christmas αλλά και ο ολλανδικός Sinter Klaas που έφεραν στο Νέο Άμστερνταμ οι άποικοι από την Φλάνδρα, αλλά κι άλλα βορειογερμανικά πνεύματα και θεότητες του χειμώνα, συνήθως στα πράσινα και με περισσότερα αγροτικά αξεσουάρ.

Εντάξει, αυτή η εικόνα επιβλήθηκε, παγιώθηκε και τη χωνέψαμε μαζί με τάρανδους, έλκηθρα, Λαπωνίες, γαλοπούλες, ω! έλατο, ω! έλατο, μπάλες από την Κίνα, Εμπένεζερ Σκρούτζ και φυλακισμένα φαντάσματα, άστρο λαμπρό που οδηγεί μάγους, Τανενμπάουμ κ.λ.π.

Τώρα τι σχέση έχουν με την ελληνική παράδοση οι στρατιώτες της ανακτορικής φρουράς που κοσμούν και την είσοδο του δημαρχείου;;; Θα μπορεί να μας εξηγήσει κάποιος από τους ντεκορατέρ της υπόθεσης;;;

Είχαμε επισημάνει ότι δεν χρειαζόταν σε περίοδο πανελλήνιου πένθους που χάνεται ένα μικρό χωριό καθημερινά να έχουμε πάλι αυτούς τους περιττούς εισαγόμενους “στολισμούς”, κι ας δινόταν αυτό το ποσό στο ΕΣΥ της Κέρκυρας να πιάσει τόπο…

Αλλά εκεί… πείσμα!!! Να κατεβάσουμε με το στανιό τις ανοησίες που δεν είναι ούτε Άη-Βασίληδες από την Καισάρεια ούτε Αη – Νικολήδες από τη Λυκία αλλά σκόρπια σύμβολα των βορειοευρωπαϊκών μύθων. Όταν η μεγάλη γιορτή της Ελλάδας και της ναυτοσύνης ήταν η γιορτή των νερών, τα θεοφάνεια.

Είναι γνωστό, ότι κατά τους τρεις πρώτους αιώνες της ύπαρξης του Χριστιανισμού, η γέννηση του εξανθρωπισμένου Γιαχβέ δεν εορταζόταν καθόλου.

Για την ακριβή ημερομηνία γενέσεως του Ιησού δεν γίνεται καμιά αναφορά στην Καινή Διαθήκη, αλλά και κανείς από τους Αποστόλους δεν μιλά για την 25η Δεκεμβρίου ως ημέρα γενεθλίων.

Η εξήγηση είναι απλούστατη: μέσα στη θυελλώδη και βίαιη μεταμόρφωση του αρχαίου πολυθεϊστικού Ελληνορωμαϊκού κόσμου σε μονοθεϊστικό χριστιανικό κόσμο, προέκυψε και η γιορτή των Χριστουγέννων ως κατάλοιπο αρχαίων παγανιστικών εορτών, που “παντρεύτηκαν” με τον Χριστιανισμό. Στη θέση της «Natalis invicti», δηλαδή «γέννηση του ακατανίκητου (ήλιου)», που γιορταζόταν πάντα στις 25 Δεκέμβρη. Ο Πάπας Ιούλιος Α΄ (337-352) καθιέρωσε επίσημα στη Ρώμη τον εορτασμό της “Χριστού Γεννήσεως” και από τότε στη Δύση κατέστη η σημαντικότερη χριστιανική γιορτή.

Όσον αφορά τις μορφές υποθέτουμε, ότι η μορφή του στρατιώτη προέρχεται από τον μονοπόδαρο Μολυβένιο στρατιώτη του Άντερσεν… Αυτή τη συγκινητική ανθρώπινη ιστορία αγάπης, πίστης, καθήκοντος…

Αλλά αν ήθελαν να ακολουθήσουν πιστά το παραμύθι έπρεπε να του κόψουν το ένα πόδι τουλάχιστον και να του βάλουν μια ζωντανή αληθινή καρδούλα στο στήθος να χτυπάει για την όμορφη μπαλαρίνα… Ή ακόμα ας φτιαχτούν κούκλες με στρατιώτες του τόπου κι ας είναι αυτοί Βαυαροί χωροφύλακοι του Όθωνα ή Κορφιάτες Γαριβαλδινοί (που υπήρξαν στ’αληθινά)

Δεν είναι τώρα ώρα να περιγράψω πώς αντιλαμβάνομαι μια διακόσμηση της πόλης και των χωριών με πνεύμα στεριωμένο στις ντόπιες παραδόσεις, έθιμα και παραμύθια, αλλά η πολύ πιο ελληνική πρασινοφανταχτερή διακόσμηση με λάμπες νέον μιας χρονιάς της περιόδου Τρεπεκλή, που θύμιζε σκηνικό νυχτερινού μαγαζιού – ναού με μπουζούκια κι όμορφες χορεύτριες… τουλάχιστον αυτό ήταν «άποψη» που έχει βάση

στην πραγματικότητα και τη ζωή του νησιού μας και όχι σε μυθεύματα που με τρόπο σχεδόν βίαιο έχουν ταυτιστεί με την οικογενειακή περίοδο των εορτών της Γης που έλεγαν οι Αρχαίοι ημών…

Σε παρατηρήσεις αυτής της λογικής οι υπέρμαχοι των εισαγόμενων παραμυθιών αντιπαραθέτουν την βλακώδη ρήση: Μα αυτά αρέσουν στα παιδιά!!!

Ουδέν γελοιωδέστερον.

Τα παιδιά γίνονται θύματα της κυρίαρχης κουλτούρας που δηλητηριάζει κάθε μέρα τη ζωή μας… Τους έχουν επιβληθεί αυτά τα πρότυπα με βίαιο, φασιστικό τρόπο!

Ας φτιάξουμε επιτέλους κάτι δικό μας!

Φτάνουν πια οι δανεικές αρλούμπες!

Κάτι κι ας πετύχει μετά από δέκα χρόνια!

Ας είναι κακοδεχούμενο κι ας καταλήξει σε φιάσκο, αλλά να είναι δικό μας δημιούργημα!